

Cuprins

1. Trenuri de noapte	9
2. <i>Suspiros de España</i>	25
3. O misiune în Levant	46
4. Călăi inocenți	63
5. Nu e greu să omori	81
6. Va surăde din nou primăvara	103
7. Prietenii lui Félix	120
8. Sunt drumuri și drumuri	144
9. Cenușă la consulat	166
10. Nopti lungi pentru a gândi	187
11. Ciocolată și cafea	214
12. Nimic nu e ce pare	233
13. Surăsul colonelului Queralt	251
14. Noaptea este neutră	265
15. Epilog	284

Arturo Pérez-Reverte

Falcó

Traducere din limba spaniolă și note de
Eugenia Alexe Munteanu și Dan Munteanu Colan

POLIROM
2018

Îi plăcea acea senzație familiară regăsită, s-a gândit în timp ce mergea: bătăile ritmate ale pulsului în timpane și furnicătura între picioare, insolita limpezime a simțurilor în alertă maximă, atente la cel mai mic indiciu de pericol apropiat. Doar unele băuturi, unele țigări și unele femei, în funcție de moment, produc un efect asemănător. Dar acesta era mult mai intens. Nici unul din celelalte nu te face să atingi acest climax perfect, lustruit și neted ca marmura unui mormânt; certitudinea că te miști în voie într-un peisaj ostil, dezolant ca viața însăși, cu senzația confortabilă că nu lași în urmă nimic din ceea ce este al tău și că nu te așteaptă nimic atât de teribil încât să-ți frâneze înaintarea. Acestea sunt libertatea și independența totale, fără trecut și viitor; cu memoria, buzunarele, mintea golite de toate lucrurile la care se poate renunța, eliberate până la curătenia absolută de tot ce nu este util pentru supraviețuirea imediată. Și în acest fel fericit, simțind în buzunar plăcuta greutate a pistolului pe care-l ținea strâns în mână, cu arătătorul încă depărtat de trăgaci, calm și letal de parcă ar fi purtat pe umăr tolba și săgețile arcașului invizibil, cu chipul transformat într-o mască de umbre, Falcó înainta asemenea nopții.

Ușa nu era închisă cu zăvorul, ci doar întredeschisă. A tras zăvorul după ce a intrat, a traversat vestibulul și a luat-o pe coridor. Pe treptele unei scări aflate la stânga lui ardea o lumânare pe jumătate consumată într-un sfeșnic. Casa, îi povestiseră frații Montero, era a unor rude pe care ziua de 18 iulie le prinsese în zona naționalistă. Milițienii o jefuiseră în timpul verii fără să facă prea multe excese. Pe pereți erau urme de tablouri dispărute și se vedeau câteva mobile cu sertarele deschise. Sub tălpi scârțâia parchetul

presărat cu cioburi de porțelan și sticlă. Falcó a împins ușa de la capătul culoarului și a intrat în camera luminată de un bec fără abajur: o masă, șase scaune, o comodă și un radio Emerson cu galenă. În clipa aceea se termina muzica de la sfârșitul comunicatului de război transmis de Radio Sevilla și se auzea glasul generalului Queipo de Llano cu alocuțiunea sa din fiecare seară, menită să se audă în zona roșie: „Bună seara, domnilor...”.

Falcó se gândise mult la ce va face. Și cum o va face. A trecut fără să scoată o vorbă pe lângă Ginés Montero și Eva Rengel, care stăteau la masă, s-a dus la radio și l-a închis. Apoi s-a întors spre Juan Portela, care îl privea uluit de pe scaunul lui. Era îmbrăcat la fel ca dimineată la sala de biliard: jerseu, cămașă și cravată. Își slăbise nodul și jacheta o avea pe spătarul scaunului. Se arătase alarmat la început, când l-a văzut pe Falcó intrând în cameră. Apoi, după ce l-a recunoscut, expresia lui a fost de stupefacție.

— Ce faceți dumneavoastră aici? a întrebat mirat.

Falcó l-a lovit în tâmplă cu pumnul stâng, în timp ce cu dreapta scotea din buzunar pistolul. A fost o lovitură scurtă și seacă, calculat brutală, care i-a întors capul într-o parte și l-a făcut să cadă odată cu scaunul și haina. Fără să-i lase timp să-și revină, Falcó s-a repezit din nou la el, așezându-se cu genunchii pe pieptul lui. Avea experiență în privința asta. Totul era să nu-l lase să gândească; să-l copleșească cu atâtea lovituri la rând încât să nu aibă timp să se pregătească pentru ceea ce-l aștepta. Așa că l-a mai pocnit o dată, dându-i o palmă violentă peste față, care a plesnit ca un bici. Apoi i-a pus țeava pistolului între ochi.

— E înarmat? i-a întrebat pe ceilalți.

— Cred că nu, a spus Ginés.

Și el, și Eva erau la fel de uimiți. Ca să se asigure – pentru orice eventualitate –, Falcó l-a percheziționat rapid pe cel căzut, care îl privea îngrozit, fără să înțeleagă ce se întâmplă. Un firisor de sânge îi curgea din urechea dreaptă, pătându-i gulerul cămășii. Nu avea decât un briceag și niște chei în buzunarele pantalonilor. Falcó le-a aruncat în partea cealaltă a camerei, a îndepărtat pistolul de fața lui Portela și l-a lovit din nou, de trei ori. A făcut-o fără o înverșunare deosebită, doar cu violența potrivită. Sistematic. Apoi s-a ridicat în picioare.

— Puneți-l pe un scaun.

Fără să scoată o vorbă, Ginés și Eva s-au aplecat asupra celui căzut, l-au luat de brațe și l-au așezat pe scaun. Au făcut-o aproape cu delicatețea unor vechi camarazi, în ciuda celor întâmplate, a observat Falcó. Buimac, docil, Portela îi lăsa s-o facă privindu-i cu ochi tulburi în timp ce Ginés trecea în spatele lui.

— Ține-l bine, a ordonat Falcó.

Ginés era în continuare palid, avea un aer năucit de parcă ar fi fost și el bătut, și Falcó a înțeles că tânărul falangist nu se așteptase la o asemenea brutalitate față de celălalt, în ciuda trădării lui. În nici un caz, bineînțeles, nu se aștepta ca povestea să înceapă în acel mod sălbatic. Fără îndoială, își imaginase o apropiere subtilă, cu fum de țigară, întrebări abile și răspunsuri la început evazive și pe urmă mai explicite. Ceva ce se petrecea treptat, care i-ar fi condus pe toți, în mod firesc și cu conștiința liniștită, la deznodământ. Mărturisire și pedeapsă. Era, neîndoielnic, prima lui încercare de acest fel, și asta l-a determinat pe Falcó să facă o grimasă plină de răutate. Evita să se uite la Eva Rengel. S-a întrebat dacă acești tineri idealisti ar fi știut să facă față situației, dacă nu ar fi intervenit el. Nevoia

te învață, firește. Problema era că, în acele timpuri și împrejurări, puteai să nu apuci să trăiești suficient ca să înveți ceva. Tic, tac, tic, tac. Domnul Timp trecea pentru toți, și lângă clepsidră avea o coasă.

I-a mai tras o palmă lui Portela, de data asta nu foarte tare. Pleosc, s-a auzit. Mai degrabă pentru ca fierul să rămână cald. Nu era bine să-l lase să se răcească.

— Ține-l mai bine, i-a spus lui Ginés.

— Fac ce pot.

— Am zis să-l ții, ce mă-sa! Sau vrei să schimbăm locurile?

În timp ce-și punea pistolul în buzunarul pantalonilor – putea fi obligat să-și scoată scurta din cauza efortului și nu-i plăcea să-l lase departe de el –, Falcó s-a hotărât în sfârșit s-o privească pe Eva Rengel. Tânăra se retrăsese până ajunsese să se sprijine cu spatele de perete. Era îmbrăcată cu un pulover gri cu guler înalt ca ale boxerilor, care îi puneau în evidență bustul generos și i se mula pe umeri, peste o fustă neagră; avea niște pantofi aproape bărbătești, fără toc. Stătea cu brațele încrucișate și nu se uita la bărbatul așezat pe scaun, ci la Falcó. Îl observa cu o curiozitate încordată. Pentru o clipă, simțindu-se incomod, și-a zis că nu îi place ca ea să-l vadă făcând ceea ce făcea. Nu asta i-ar fi plăcut să-i arate, nicidecum. Dar în noaptea aceea nimeni nu putea alege. Toți riscau prea mult.

— Documentul, a spus, întinzând mâna.

Ginés i l-a dat, împăturit în patru. Falcó l-a despăturit în fața ochilor ieșiți din orbite ai prizonierului.

— Știi ce-i asta?

— Nu.

Când a vorbit, o dâră de salivă i s-a scurs lui Portela în colțul gurii. Era o salivă rozalie, cu urme de sânge. Sângele care-i curgea din ureche era de un roșu intens.

Poate i-am spart timpanul, s-a gândit Falcó. Așa că și-a apropiat gura de urechea sănătoasă.

— Hai, citește. Ai tot timpul la dispoziție.

A privit cum se mișcă ochii celuilalt pe măsură ce parcurgeau rândurile. Când a terminat, Portela și-a lăsat capul pe spate, înspăimântat.

— Asta-i o minciună, a îngăimat.

Falcó l-a lovit din nou. Portela a dat din mâini, zvârcolindu-se printre gemete, și Ginés a trebuit să-l țină de brațe cu mai multă forță. Prizonierului începea să i se umfle fața din cauza loviturilor, așa că de data asta Falcó i-a tras un pumn în plex care i-a tăiat respirația, obligându-l să se aplece violent, sufocat, și apoi să se sucească pe scaun trăgându-se în spate, cu gura deschisă în căutarea aerului.

— Spune-ne pe cine ai mai turnat... Pe Ginés și pe Cari? Pe Eva?

Celălalt nega dând din cap, încercând să respire. Falcó a așteptat puțin ca să se liniștească. Îl dureau mâinile de la lovituri.

— Nu vrei să spui?

— Nu am... denunțat pe nimeni.

Și-a scos din nou pistolul, i-a luat încărcătorul, a scos glonțul de pe țeavă, a ținut mâna lui Portela pe masă și i-a zdrobit un deget cu patul armei.

— Iisuse Hristoase! a exclamat Ginés.

Celălalt a fost atât de zguduit de lovitură, că a deschis gura și ochii peste măsură, fără să scoată nici un sunet. Ca și cum i s-ar fi blocat corzile vocale. După câteva secunde a început să strige, să scoată țipete, așa că Falcó l-a apucat de păr și i-a băgat o batistă în gură. Simțea ochii Evei Rengel atinși asupra lui. Ginés, la rândul lui, se retrăsese

într-un colț, unde încerca să-și înăbușe greața. Părea că e gata să vomite.

— Ar trebui să ieși un moment, i-a spus Falcó cu blândețe.

Celălalt a încuviințat și, trecând pe lângă el, s-a oprit, evitând să se uite la prizonier.

— E un camarad, a murmurat.

— Era, a replicat Falcó. Și toți ne riscăm viața.

Tânărul șovăia. Lumina becului gol se reflecta în ochelarii lui, dând un ton uleios feței sale palide.

— E nevoie de toate astea?

— O să-ți facă bine un pic de aer, a zis Falcó.

Ginés a deschis gura, vrând parcă să spună ceva sau să respire profund. Dar n-a spus nimic. Pe urmă a plecat, închizând ușa. Falcó a privit-o pe Eva Rengel, care continua să stea sprijinită de perete cu brațele încrucișate, observându-l.

— Ginés nu s-a înrolat în Falangă pentru asta, a spus ea.

— Și tu?

— Nici eu. E respingător.

— Așa e.

Falcó i-a scos lui Portela batista din gură. Atunci, din gâtul prizonierului a ieșit un geamăt lent și prelung. Falcó s-a uitat la Eva Rengel.

— Camarazii voștri salvatori ai Spaniei – a vorbit potolit – fac același lucru de cealaltă parte, în fiecare zi. Fără mofturi.

— Ai văzut tu cumva asta? a întrebat ea cu acreală.

— Sigur că am văzut.

— Și tu?... Tu de ce o faci?